

N:o 27.

Af Frih. **von Vegesack:** *Om aflåtande af underdånig skrivelse till Kongl. Maj:t med anhållan om utläggande af ett firskepp på grundet Kopparstenarne.*

Bland undervattensref i norra delen af Östersjön finnes knappt något för sjöfarten farligare och mera hinderligt än Kopparstenarne.

Vid de undersökningar af detta grund, som på senare tider blifvit gjorda, är utrönt, att detsamma, beläget ungefär 3 sjömil norr om Gotska Sandön, består af 5 särskilda, små *grundklackar* med vattendjup från 2 till 18 fot samt liggande i en nära nog rak linea från S.V. till N.O. och sträckande sig ungefär 10,200 fot i längd. Dessa grundklackar, emellan hvilka segeldjup finnas, omgifvas af en omkring 20,000 fot lång, men mycket smal bank med djup af högst 10 famnar. På alla sidor om denna bank och flestades i närheten af grundklackarna möta bråddjup.

Sorgliga och för känslan upprörande äro skildringarna af de skeppsbrott och sjöolyckor, som tid efter annan timat på detta grund och ändock — så känna vi utan tvifvel endast ett fåtal af dessa olyckor. De flesta och sorgligaste bland dem äro troligtvis höljda af ett ogenomträngligt mörker, emedan ingen lefvande kommit tillbaka för att beskrifva dem. Men fastän de, så att säga, falla inom området af *hafvets hemska sagor* och sålunda blott af vår aning kunna fattas, så äro de därför ej mindre verkliga.

Under sådana förhållanden är det ej underligt, om Kopparstenarne utgör en förskräckelse för den sjöfarande, som färdas från norra och södra delen af Östersjön eller tvärtom, synnerligen som detta grund ligger nästan midt i det farvatten han har att passera, om han till följd af vind eller af andra orsaker måste styra kurs vester om Gotland.

Till följd af derom inlemnad motion anhöll 1853—54 årens Riksdag hos Kongl. Maj:t, »att, så snart nödiga tillgångar för uppförande af 2:ne fyrar på Gotska Sandön kunna af lots- och fyrningsmedlen beredas, denna fyranläggning må bringas till stånd.» Dessa begge fyrar uppfördes visserligen kort derefter, men det dermed afsedda hufvudändamålet, nemligen att skydda och varna för Kopparstenarnes grund, har derigenom blott ofullkomligt och i någon ringa mån vunnits, alldenstund Kopparstenarne endast vid klar luft falla inom Sandö-fyrarnas ljusområde. — Ja för skepp, som komma norr ifrån, blir denna fyranstalt mången gång nästan utan all nytta, emedan Sandö-fyrarna just då komma i sigte, när skeppet träffar det farliga grundet. Sanningen här af inses lätt genom de många skeppsolyckor, hvilka äfven efter uppförandet af Sandöfyrarna inträffat vid Kopparstenarne och Gotska Sandön. Enligt en af vederbörlig myndighet mig benäget lemnad uppgift utgör nemligen antalet af dessa kända olyckor under de sistförflutna 10 åren 1868—78 tillsammans 18, eller nära nog 2:ne årligen, hvarvid flera människolif blifvit spilda. Det sista skeppsbrottet inträffade ungefär för en månad sedan den 29 sistlidne December, då det engelska ångskeppet *Laurestine* midt på ljusa dagen strandade på Kopparstenarne. Emedan vädret vid tillfället var godt och lugnt, så kunde visserligen skeppsbesättningen rädda sig i 2:ne båtar, men då Dykeribolaget Neptuns fartyg några få dagar derefter anlände till strandningsstället var hela det stora ångskeppet med dess dyrbara last nästan spårlöst försvunnet i djupet. Blott en ångmaskin låg ännu kvar på grundet. Allt öfrigt var borta.

Sådana tilldragelser kunna ej annat än ålägga svenska staten att göra allt hvad på den ankommer, för att söka förebygga förnyandet af dylika olycksfall. Vår pligt emot medmänniskors lif och egendom, våra skyldigheter emot vår egen och andra nationers skeppsfart — ja omsorgen om vår ära och vårt anseende gent emot utlandet fordrar detta. — Men hvad som skall göras, bör göras snart.

Efter de upplysningar, som blifvit mig lemnade af sakkunniga personer, har jag blifvit öfvertygad om att förläggande af ett fyrskepp på Kopparstenarne numera låter sig göra utan allt för stora kostnader, af-

vensom att detta utgör det enda fullt verksamma medel till förebyggande af sjöolyckor derstädes.

Jag vågar derföre ödmjukligen föreslå,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla att ett fyrskepp med ändamålsenlig utrustning och försedt med ljudsignalapparat måtte, så snart nödiga medel kunna dertill anskaffas, till sjöfartens skyddande utläggas på grundet Kopparstenarne.

Stockholm den 28 Januari 1879.

Ernst von Vegesack.
